

להתלמד

גליון מיוחד להתחדשות החבורות שע"י מורשת הנחל בהר יונה // ניסן תשפ"ד

יחד נרליק את השלהבת!

באמצע שנת תשפ"ד התעוררו אנשי הצדיק – הייתכן??? בדבר יסודי כל כך שוררת עסובה כל כך רבה??? החבורה הרי היא הערובה היחידה להמשיך עללינו את אורו של רבינו הקדוש!!! וא"כ איך ייתכן שדווקא בדבר כל כך גורלי, גדול הרפיון עד למאד??? וכי איך נוכל להיות רגועים על שלא פעלנו לבסס ולחזק את החבורה ולהעמידה על תילה!?

וכך, עם רצונות בוערים התעוררו אברכים יקרים והוחלט להתאגד יחדיו כל האברכים דבית מדרשנו, במטרה אחת שלא יישאר אברך אחד שאינו נמנה על החבורה השבועית, ובעזרהש"ת גם יוסיפו להדליק את שלהבת אש הקודש בדמות שלל פעילויות לכלל האברכים למען יתחזקו ללכת בדרכי רבינו הקדוש.

כצעד ראשון הוחלט על כינוס לצדיקים, גדול ומרשים שיתקיים בשבוע הקרוב ביום שני כ"ח ניסן, בו יבואו כלל האברכים יחד להתחזק בעבודה הגדולה שבגדולות, אשר כל תקוותינו ותכליתנו תלויה בו – החיוב להתקבץ ולהתחבר עם אנשי שלומינו, כשהמינימום הוא חבורה שבועית, כשמשם תצא בשורת הגאולה ותובער כל הגולה כמדורת אש קודש אשר תמשיך ותובער עדי נחזה בביאת ינון צדק בב"א.

אי אפשר לקבל את האור הגדול הזה, את אור הגאולה, את ההשגות הנוראות שרבינו רוצה להנחילנו כי אם על ידי שנאחז את עצמינו יחד עם החברים אנשי שלומינו המקורבים לצדיק.

עם רצונות בוערים התעוררו אברכים יקרים להתאגד יחדיו כלל חברי בית מדרשנו, במטרה אחת שלא יישאר אברך אחד שאינו נמנה על החבורה השבועית...

לשם מטרה זו הוקמה החבורה כאן בבית מדרשנו 'נחלת הצדיק'. האברכים שהקימו את החבורה לא מרוויחים על זה כבוד ולא שום הנאה גשמית, ולכאורה גם לא יקבלו בעתיד הרחוק אחד מהדברים הנ"ל. מטרה וסיבה אחת הביאה אותם לארגן את החבורה, לזכות את אנשי שלומינו לקיים את החלק היסודי והבסיסי ביותר אצל כל חסידי ברסלב בכל דורותיהם – להתקבץ יחד ולהחזיק עצמינו יחדיו להאיר כל אחד לחברו את הנקודה שלו.

מעיקרי היסודות אצל רביה"ק היא ההתחברות יחד לעבודת השם, להתקבץ יחדיו אנשי הצדיק להתחזק יחדיו, ללכת בדרכיו ולקבל דין מן דין.

בתורה ל"ד (ח"א) מציב רבינו הקדוש את העניין, כאחד משלושת השלבים ההכרחיים ביותר בכדי לקבל את אור הצדיק, וכך הנהיג רבינו הקדוש ויסד את דרכו וענייניו בעולם, החל משיחות מפורשות של רבינו בעצמו לצאן מרעיתו, אנשי שלומינו שעוד זכו לחזות בעיניהם הגשמיות בנועם זיו הדרת קדשו, תורות שלימות בליקוטי מוהר"ן, אותם הוריד רבינו הקדוש מרום גבהי מרומים, ממקומות ששום צדיק עוד לא לקח תורה משם, אשר מבארים את הסודות הנוראות שנעשים ע"י שתלמידי הצדיק מתכנסים יחד לדבר בעבודת השם, בהתקשרות אל הצדיק האמת.

הלכות שלימות בליקוטי הלכות וכתב מורינו הגדול מוהר"ת לפרט ולספר לנו בפרטי פרטים ב'רחל ביתך הקטנה' את עניין הצדיק עם אנשיו – תיקון העולם הנעשה ע"י הרועה הנאמן הצדיק האמת, ההתקשרות אל רופא נפשות ישראל, על התקוה של כלל ישראל בכלליות, ושל כל אחד ואחד בפרטיות, הכל בכל מכל כל - הכל תלוי ועומד באהבת חברים בקיבוץ החברים יחד לעסוק בעבודת השם.

לדבר יחד מרבין...

מתוך שיחתו של החסיד רבי לוי יצחק בנדור זצ"ל בעניין חשיבות 'שיחת חברים' בכל יום!

סגולה לאריכות ימים

רבנו אומר בתורה ז' ח"ב: "וכל אדם יכול לקיים זאת, להעמיד תלמידים – כי כשאחד מדבר עם חברו, אזי כשהוא מקבל ממנו הוא נהיה אצל חברו בחי' תלמיד, וכשחברו מקבל ממנו נעשה חברו בחי' תלמיד אצלו. ולכן כל אחד יכול לקיים זאת – להעמיד תלמידים!" רבנו בתורה ז' שם מתבטא: "ואזי כשימלאו ימיו" – והוסיפו בזה אנ"ש: רבנו נותן לנו כאן סגולה לאריכות ימים! – – –
לדבר ביראת שמים, דיבורי התכלית, אחד עם השני – זאת סגולה לאריכות ימים!!!

כאלה דברים טובים ונעימים מבטיחים לנו

חפש לך חבר!

כל אחד צריך לעשות מאמץ ששום דיבורים אחרים לא יהיו בינו לבין חבריו – רק דיבורים מהתכלית! לא לדבר שום דיבור אחר, רק דיבורים מהתכלית!
ר' אבא'לה פעם אמר: "היכן שרואים שניים מאנ"ש עומדים ומשוחחים צריך שיכנס שלישי ביניהם ויכתוב את הדיבורים שמדברים – כי הם ודאי לא מדברים דברים בטלים! הם ודאי

מדברים מהתכלית! אחד ודאי מעורר את השני לעבודת השי"ת".

כל זה ודאי תלוי ועומד במידת התמימות והפשיטות שצריך להיות אצלנו, בלי שום חכמות, כך אומר רבנו ואין להרהר אחריו כלל. ולכן, לך מיד חפש לך איזה חבר! אפשר למצוא אותו – רק חפש! חפש לך כזה חבר שיהיה ביניכם קביעות, עם זמן קבוע, לראות את עצמכם כל יום יחד, ולחזק אחד את השני.

רבנו לא נותן לנו שום עצה קשה, שום עצה כבדה, רק היות שהעצה והדיבור יצא מפיו הקדוש – כבר משתטחים נגד זה הרבה מניעות, כבר קשה מאוד לקיימה, כי הרי תיקון נפשי תלוי ועומד בדיבור הזה, בעצה הזאת, ולכן קשה כבר לקיים את זה.

ירחם עלינו הקב"ה שנזכה שכל העניין של רבנו יהיה תמיד אצלנו חדש, תמיד בהתחדשות.

שיחות חברים גם בין 'חברותות' ללימוד

גם כשיש למישהו חברותא בלימוד בצוותא בספרי רבנו, בכל זאת, צריך להשתדל גם להוסיף בדיבורים אחד עם השני, דיבורי חיזוק והתעוררות, הם צריכים ביניהם להוסיף דיבורים אישיים, דיבורים מהתכלית, כדוגמת: "אחי! חזק ואמץ! אחוז עצמך! אל תתרפה ואל תתייאש!" – לא להסתפק רק בלימוד בצוותא גרידא.

חמי, ר' אהרן קיבליטשער היה כל יום נפגש,

קורדיט: ברטלב נייטט

או חבורתא או איתותא...

מי אמר שצריך כל שבוע אולי מספיק פעם בכמה חודשים כשאני מרגיש ממש 'על הקרשים'? הרי כשאני מדבר בד"כ אנחנו נגררים לדיבורים על דא ועל הא...?

"...ותרגיל עצמך לדבר בכל יום ויום עם אנשי שלומנו. ומן הסתם תשיחו ותדברו מעסק התכלית ומגדולת אדוננו מורנו ורבונו זכרונו לברכה, ומגדולת תורתו ומעשיותיו ושיחותיו הנוראות וכו', שכל זה הוא גדולת הבורא יתברך..." (עלים לתרופה)

כן, הכל טוב ויפה, בסוף אני יושב ורוצה לדבר ואני מרגיש שלא מדברים בכלל על הדברים שנוגעים אלי, ושהאנשים כאן אינם במקום שבו אני נמצא בכלל...?

"ואם נדמה לך שאין לך עם מי לדבר - כבר הוכחתיך הרבה בזה, שתסתכל רק על הטוב שיש בכל אחד, ואז יהיה לך תמיד עם מי לדבר דברי אמת מנקודה שבלב בבחינת 'ומקבלין דין מן דין' (שם).

טייערע ברידערא! הגיע הזמן להתחיל להסתכל האחד על השני בנקודתו הטובה, ולכבד כל אחד ואחד, כי רק עי"ז נוכל להמשיך הלאה, לבנות את ה'חברותא', ולדלג על ה'מיתותא', לחיות באמת להרגיש מתיקות בעבודתו יתברך, ולהתחיל לשמוח בתוך כל החיים הסוערים העוברים עלינו.

"כי צריך להאמין שבכל אחד מישראל מלובש כבודו יתברך. כי מכל אחד מישראל, אפילו הגרוע שבגרועים, כל זמן שהוא בכלל האמונה הקדושה, ה' יתברך מקבל ממנו כבוד והתפארות פרטי, כי על ישראל גאוותו וכבודו וגדלו, כידוע. ועל כן, בודאי צריך לכבד את כל אחד ואחד. ועיקר הכבוד הוא, לדבר עם כל אחד מהתכלית, להכניס בו יראת שמים, וכן לקבל ממנו בבחינת 'ומקבלין דין מן דין' (ליקוטי הלכות, נט"י לסעודה ה, נח).

יה"ר שזוכה לברכת אותו זקן דקדושה: 'רק תחזיקו עצמכם ביחד אז תהיו אנשים כשרים'

כל העולם רודף אחרי חיות, אנשים מבקשים טיפת שמחה ופשטות בתוך החיים הסוערים עלי אדמות, בין קושי הפרנסה לקושי גידול הילדים, בין ההתמודדות הגשמית להתמודדות הרוחנית, בין ריצה אחר אושר מדומה או עושר תאוותני, אנשים מבקשים רק דבר אחד...

קצת שלוה! תאוות מסחררות את האדם מרגע היוולדו, ממון, כבוד, אכילה, ושאר הבלי העולם הזה, ובכל יום ויום אם אין הקב"ה עוזרו אינו יכול לו, ומי כמונו קרוצי מחומר, עשויי עפר ואפר מרגישים את ההרגשה הקשה והבלתי נגמרת, 'לאן נעלמו שנות נערותי, איה הוא תום לבבי, למה לי המירוץ הבלתי פוסק, והרדיפה הבלתי מסתיימת לעולם'? ובעיקר... למה אין לי חיות... שמחה... שלוה... סיפוק... אמונה בעצמי... הרגשת טוהר... זמן להתבונן, לעצור, להפסיק לשעוט במדרון...?

כבר זכיתי להיות חסיד ברסלב, זכיתי להכיר את אור כל העולמות, זכיתי לחוש מרחוק את טעמו של היין, להתבסס מריחו של הצדיק הנפלא שמילא אותי בזכות אמיתית.

אז איפה נעצרת? היכן נפסקה שירת החיות הנפלאה שאותה שאבתי? לאן נעלמה נקודת השמחה הנצחית שלי?

מוהרנ"ת זיע"א עונה על הכל בתשובה פשוטה ביותר: "אין לך חברים!!! וממילא הינך מרגיש כמו 'מת'".

"...וזה בחינת מה שאמרו חז"ל או חברותא או מיתותא, כי עיקר החיות הוא עי"י אהבת החברים, שע"י זה מאירים זה בזה ומתנוצץ המוח שזה עיקר החיות בחינת תחיית המתים, כי עיקר החיות הוא אהבה ושלוש..." (ליקו"ה ברכות הראיה א)

עי"י שמאירים זה בזה זה עיקר החיות בחינת תחיית המתים!!! נורא נוראות!!!

יישר כוח, באמת יישר כוח, אבל

יש הרבה מאתנו, שכשמדברים מעניין החיוב של נקודת החבר בעבודת השי"ת הם אינם מרגישים כלל מה חסר להם דבר זה? בשביל מה צריכים בכלל את השיחות חברים הזאת?! - הם לא מרגישים כלל שהדבר הזה חסר להם...

בקביעות, עם ר' חיים קיבליטשער. שניהם היו עובדי ד' גדולים.

שאלתי את חמי פעם: למה לו את הפגישות הללו, שניכם יכולים להיות כל אחד בביתו ולעבוד את ד' - לא! - היה עונה ר' אהרן - לא! צריך ביחד לשוחח ולדבר מרובנו, ורק כשנפגשים יחד אפשר לדבר אחד עם השני בענייני רבנו.

יש הרבה מאתנו, שכשמדברים מעניין החיוב של נקודת החבר בעבודת השי"ת הם אינם מרגישים כלל מה חסר להם דבר זה? בשביל מה צריכים בכלל את השיחות חברים הזאת?! - הם לא מרגישים כלל שהדבר הזה חסר להם. במיוחד כשיש להם שם את ההתבודדות שלהם - הם כבר מרחפים בעולמות! - - -

יש כאלה בינינו שהם כלל לא מודעים שחסר להם עניין החבר בעבודת השי"ת. אבל האמת היא כפי שרבונו לימד אותנו שגם לי חסר חבר, חבר כזה שיאמר לי: "אחי! אחוז עצמך! חזק ואמץ! חזק עצמך!"

רק כשיהיה לי את החבר הזה יוכל להיות אצלי שלמות! וגם כשיש לי חברותא בלימוד בצוותא זה לא פוטר אותי מלשוחח ולדבר יחד בדיבורים מהתכלית (דיבורי אמונה).

ומקבלין דין מן דין...

אז נדברו יראי ה'

איש אל רעהו

ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחשבי שמו

חדש ימינו פקדם!

[ליקו"מ, לד, ב]

ציטוט מוכר כל כך, כל אחד מכיר ויודע. רק לפעמים אנחנו מקיימים את הכתוב בצורה מהודרת עם שינוי קל - ונותנין דין אל דין ואיידי דטריד למיפלט לא בלע.

חברים מקשיבים אינם פחותים במעלתם מחברים מדברים. כוח החבורה - כוח החיבור נובע מכוח ההכנעה; "בוא נא אהובי ורעי נתבשם יחד, נתברך יחד באור ה', נשתה יחד בכלי אחד ממימיו של רביז"ל. רצוני לשמוע את קולך, להשתלם באורך, להשלים את נפשי, מנקודתך אני רוצה לקבל ולהתקדם להעפיל למרומי ההשגה, אין קבלה משתלשלת אלא מן הגדול אל הקטן, איני אלא קטן שבקטנים שכולם גדולים ממנו, וממיתני איני אלא זנב לאריות לקבל מהם גבורה ותפארת, כוח וחיל לעבודה תמימה.

"המלכתי את חברי" - זוהי בשורת הגאולה. דיבוק אמיתי, חיבור נצחי נמדד במידת ההמלכה ההדדית אור הרוח יכה בי כמידת התקטנותי מול פני ידידי היושב לצידי. גם כאשר אני משמיע את דברי, מחשבתי נתונה להשפיע מתוך אהבת אמת לקבל את אורי וישעי הנעלם, לחבר את חלקי נפשינו באהבת עולם.

בואו נחבר ספרים של מעלה [ספה"מ אות יראה], בואו נאיר בנו את אורו הנעלם על ידי הכאתה בחברי היושב לצידי [ליקו"מ קפד] באהבת אמת נטה אוזן למאמר ידידי השוכן לצידי, אעשה אזני כאפרכסת לקבל ממנו שביבים של חיזוק לעבודה תמה.

בוא לחבורה, הקשב למאמרם של חבריך, האזן לליבם, קבל מהם עצה ותבונה, דעת וחכמה, דיבורי אמונה, עצות לחיזוק ושביל לעבודתו יתברך. אבל זכור היטב! מטרת החבורה סיבת ההתחברות אינה דווקא במטרה להשמיע ולהשפיע, אלא לקבל לשמוע, להכיל בלב נקי, במוח פנוי, וברוב הימים תמצא נחת רוח לנפשך הרעבה.

ורוח הקודש מרננת ומזמרת: "קול נשאו יחדיו ירננו כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון".

כמעט כל אחד חשב כבר על השאלות שישאלו אותו שם למעלה אחרי שישכיבוהו עם הרגלים אל הדלת, יבכוהו בכי תמרורים ויקברהו במעלה ההר. הוא יופיע לפני שולחנם של בית דין של מעלה וישאלוהו שאלות נוקבות "פלפלת? קבעת? עסקת? הבנת? צפית לישועה?"

אנחנו אפילו לפעמים מנסים כבר להכין את התשובות; חתירה של עומק, קביעות עיתים, התנהגות הלכתית נכונה בענייני ממון, קיום הבית היהודי כהלכתו, ציפייה לגאולה ואנחה עמוקה על אורך הגלות, התנהגות של פשיטות, זכות טהורה של תמימות.

שואלין לאדם לאחר מותו: המלכת את חבריך עליך?? [ראשית חכמה שער היראה פ"ב בשם המדרש], שאלה עלומה זו מתווספת לרשימת השאלות, מכתובה חשיבה מחודשת על מהות החבורות, על אופי של חבורה, על יסודו של חבר.

קל להשפיע, להיטיב מטובו, לסייע לעזור ולתמוך, להדריך ולכוון, לתת ולהגן. כי מטבע האדם הטוב לגמול עם הנגמלים לשמח את הנדכאים, ולרפא את הנשברים, כדי להבין על מה מדובר תתבוננו פעם בחיוכייהם של מחלקי "הקימחעס" בערב פסח, אין זה חיוך של זלזול או גאווה, זו הנאה אמיתית של סיפוק, הנה אני עוזר, מקים מעפר גומל דלים וסומך נופלים.

במסגרת של חבורת מבקשים המסובים על קנקן תה וצלוחית על המחיה, הדיבורים נשפכים זורמים, לב אל לב נושק... זרם של רוחניות חולף בין המשתתפים, ניגון סוחף ניגון, חיזוקים נערמים, אה... טעם גן עדן. אז למה נשארתי אותו דבר? למה איני מרגיש שדיבוק החברים מרומם את מעשי? למה אני עדיין כשושנה בין החוחים או יותר נכון כחוח בין השושנים?

"וחבירו צריך לקבל התעוררות ובחינה הזאת ממנו... וגם צריך כל אדם לדבר עם חבירו ביראת שמים כדי לקבל התעוררות בלבו מהנקודה שיש בחבירו יותר ממנו כמ"ש ומקבלין דין מן דין"

היכוננו לכינים הגדול להתחדשות החבורות!

